

Ett bättre samarbete mellan socialvård—sjukvård—polis

Per-Olof Henriksson

Alla kommuner med personella resurser (minst ca 10 socialarbetare) bör upprätta social beredskap. Detta skulle bland annat befrämja det eftersökta samarbetet med sjukvården och polisen, framhåller i nedanstående artikel Per-Olof Henriksson, socialinspektör vid socialförvaltningen i Härnösand.

I alla sammanhang när samarbetet mellan socialvård—sjukvårdspersonal—polis förs på tal (under kurser, konferenser etc) så är ett stående uttryck att det saknas resurser för ett verkningfullt samarbete. Det sägs att det i kommunerna saknas speciella avdelningar inom sjukhusen för tex alkoholmissbrukare, det saknas möjligheter för avgiftning i den utsträckning som skulle erfordras, det saknas överligningsplatser för tillnyktring, det skulle behövas inackorderingshem för en bättre eftervård. Man saknar en effektiv bakjour etc.

Enligt mitt förmenande så är det ganska klart att visst behövs det ytterligare resurser för att man skall kunna leva upp till de ambitioner som man verbalt ger uttryck för. Men frågan är om man hos kommunerna inom socialvården utnyttjar de befintliga resurserna. Jag tänker då på den resurs som socialarbetarkåren utgör. Det förvånar mig att både kommunalpolitiker och socialarbetare ideligen framhåller att resurser måste till för att ett bra samarbete ska åstadkommas.

Socialberedskap är enligt min uppfattning både ett bra och ur ekonomisk synpunkt relativt billigt (kostn ca 70 000 kr/år för ständig beredskap) sätt att dels ge människorna bättre social service och dels att förbättra samarbetet med sjukvårdspersonal och polis.

I Härnösands kommun där undertecknad arbetar har under hela 70-talet socialberedskap funnits. Det bör noteras att Härnösands kommun för övrigt är den enda kommun i Västernorrlands län som har

ständig beredskap. Även i Härnösands kommun har man på grund av den bistra ekonomiska verkligheten diskuterat behovet av beredskap och den kostnad som beredskapen medför. Förstående kommunalpolitiker i Härnösand har dock funnit att beredskapen behövs och att man därför prioriterat denna del av socialvården.

I olika sammanhang har närliggande kommuner framhållit att behovet av beredskap skulle vara ytterst ringa. Så är inte vår uppfattning inom Härnösands kommun. Vi anser att beredskapen behövs om också det bara förekom ett fall per vecka.

Förutom att människor med medicinska och sociala problem alltid har någon socialarbetare att vända sig till så har både polis och sjukvårdspersonal visat sin uppskattning över att det finns en fungerande social beredskap. Det kan också nämnas att enskilda människor i grannkommunerna och även polisen i andra polisdistrikt kontaktat socialarbetare i Härnösand under icke kontorstid. De har haft vetskap om att där finns det social beredskap.

Jag är medveten om att det uppstår svårigheter att ha beredskap i de minsta kommunerna beroende på att man där saknar personella resurser. I kommuner där det finns ca 10 socialarbetare så finns det enligt mitt förmenande inga hinder för att ha social beredskap. Även för socialarbetarna själva måste det kännas skönt att veta att det finns folk som är beredda att arbeta även nattetid. För att ha social beredskap erfordras inga kostsamma insatser. Det är inte heller nödvändigt att ha en bakjour, som man från vissa håll har hävdad.

För att intentionerna i någon mån skall uppfyllas vad avser "LOBEN" (lagen om omhändertagande av berusade personer) så anser jag att man måste utnyttja de resurser som redan finns. Skall vi inom kommunerna vänta på att staten skall förse oss med ekonomiska resurser så får vi vänta bra länge. Mitt förslag är därför att alla kommuner med personella resurser upprättar social beredskap, vilket skulle befrämja det eftersökta samarbetet med sjukvården och polisen.